

[Connie Hedegaard]

tid og senest Østeuropafonden, der jo ikke ligefrem glimrer ved en overvægt, endsige bare en afbalanceret repræsentation af kvinder.

Det er mærkeligt, som det stadig væk kniber for mange mænd at få øje på de mange kvalificerede kvinder. Vi håber og tror, at det foreliggende forslag vil tvinge flere til i det mindste at åbne øjnene. Det vil ikke få kvinderne tvunget ind i bestyrelserne, men nu får den ansvarlige minister altså nogle at vælge imellem i langt flere sammenhænge.

Det synes vi fra konservativ side er godt og tiltrængt, men vi vil understrege, at vi synes, det er godt, at der står, at det bør og så vidt muligt skal have en afbalanceret sammensætning. Der er altså ikke tale om en egentlig kvotering, men det kan hjælpe til synliggørelsen, hjælpe til at bryde med vanetænkning og være et tiltrængt skub til ministre, der ikke selv måtte finde ligestillingen presserende.

Det er klart, at man ikke skal omstøde afgørelser, hvor der er tale om direkte valg, og vi må da også erkende, at der er områder, hvor målsætningen kan være uhensigtsmæssig. F.eks. er der områder, hvor ekspertisen overvejende ligger hos kvinderne. Vi vil gerne være med til, som fru Helle Degn siger, under udvalgsarbejdet at undersøge mulighederne, hvor der er tale om, at ministrene kan gå ind, og afgøre, om det skal skærpes.

I det store og hele synes vi, at forslaget, som det ligger her, er afbalanceret, og vi er positive over for det. Men jeg vil gerne fremhæve, at vi er glade for, at man ikke fra regeringens side har inddraget det private arbejdsmarked, private bestyrelser og lign. Det offentlige skal gå foran med et godt eksempel. Vi skal være med til at ændre holdningerne og traditionel tænkning, men vi mener ikke, at det ville tjene formålet, om vi fra lovgivernes side begyndte at blande os i, hvordan private f.eks. ønsker at sammensætte deres bestyrelser.

Vi synes altså, at det her er et godt forslag, men for vores skyld behøver regeringen ikke at overveje foranstaltninger for den private sektor foreløbig. Vi tror, at vi her har taget et skridt, som gerne skulle tjene som et godt eksempel.

Lilli Gyldenkilde (SF):

SF stillede allerede i 1978 forslag om handlingsplaner, der var rettet ind på, hvordan vi kom videre med ligestilling og dermed en bedre

kønsfordeling på alle besluttede og bestemte poster i det her land.

Jeg havde æren af at være ordfører på sagen, og jeg må sige, når jeg i dag skal sige tak for, at forslaget er kommet frem, at det jo går lidt langsomt.

Jeg synes, man skal være glad, som også fru Connie Hedegaard var, for det, der skete i april 1985. Da tog man fat i råd, nævn og kommissioner, og vi kan se, at kvindeandelen dér er steget fra 12,7 pct. til, jeg tror, det er omkring 39 pct. Det viser, at det er en vej, der kan gås, og en vej, der bør gås. Jeg synes naturligvis, at vi burde gøre det lidt hurtigere.

Men selvfølgelig støtter vi i SF det her forslag for det gode, der også kommer ud af forslag af denne art, uanset om de kommer fra statsministeren eller de kommer fra Socialdemokratiet eller SF, eller hvor de nu kommer fra, eller fra De Radikale for den sags skyld. De Radikale har jo været primus motor i, at vi i hvert fald kom igennem med dem ved rådet, nævnene og kommissionerne, og har vel også spillet en rolle ved fremsættelsen af det her.

Det, at vi overhovedet diskuterer de ting, gør jo, at udvalget får lejlighed til at få nogle statistikker, fordi vi stiller spørgsmål. Efter den sidste debat, vi havde i PØ-udvalget, hvor vi stillede spørgsmål – hvad enten vi nu havde tid til at møde op hver gang eller ej – fik vi nogle statistikker, der viser, at det jo ser ravgalt ud mange steder. Det synes jeg også at den her slags forslag kan bruges til. Det er godt, at vi får mere viden om, hvor galt det ser ud.

Regeringen skal som sagt ikke have utak for dette forslag. Vi havde gerne set, at man var gået lidt længere, men lidt er bedre end ingenting. Det er ikke, fordi jeg bryder mig om nøjsomhed, men en gang imellem kan man blive nødt til at være nøjsom.

Men jeg vil også godt sige, at når fru Connie Hedegaard er glad for, at man ikke går videre og stiller krav til det private erhvervsliv og til de, om jeg så må sige, private organisationer om at arbejde for, at man får en bedre kønsfordeling på de bestemmende og bestyrende poster, så er jeg naturligvis ikke enig, for sagen er jo den, at det er nøjagtig fra disse bestyrelser, man meget ofte skal udnævne dem, som skal ind i de områder, vi her snakker om, og de områder, vi har snakket om ved tidligere forslag.